

4. Римаренко І.В. Захист авторських прав та творів, розміщених в Інтернеті [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua>.
5. Цимбалюк В. С. Основи інформаційного права України / Цимбалюк В. С., Гавловський В. Д., Брижко В. М. – К. : Знання, 2009. – 414 с.

Ірина Владиславівна Ігнатенко – студентка I курсу Сумської філії
Харківського національного університету внутрішніх справ

*Науковий керівник: Наталія Олександрівна Горобець – професор
кафедри юридичних дисциплін Сумської філії Харківського національного
університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент*

ПРАВО СПОЖИВАЧА НА ЗАХИСТ У КОНТЕКСТІ АДАПТАЦІЇ ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ ДО ЗАКОНОДАВСТВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Досить часто, здійснюючи свої права, споживач змушений їх захищати від порушення з боку продавців (виробників, виконавців) та інших осіб. Чинне законодавство визначає права споживача, а також встановлює систему, повноваження органів державної влади та громадських організацій, на які покладені функції захисту прав споживачів [1, с. 146].

Правову природу захисту в юридичній літературі розглядали А. А. Павлов, Р. О. Стефанчук, Б. О. Шаблі та інші вчені.

Говорячи про особливості захисту прав споживачів органами державної влади в Європейському Союзі, необхідно зазначити, що забезпечення виконання законодавства Європейського Союзу є обов'язком держав – членів ЄС: Ст.10 Угоди про створення ЄС вимагає від держав – членів ЄС здійснювати всі необхідні заходи для забезпечення виконання своїх зобов'язань, що випливають з Угоди [2].

В Україні існує майже 100 громадських об'єднань та організацій споживачів [3, с. 110]. Визначаючи розвиток та поширення таких громадських об'єднань в Європейському Союзі, ми можемо зазначити, що як в Україні, так і в Європейському Союзі діяльність громадських організацій є досить поширеною та дієвою, однак, вітчизняне законодавство у цій сфері потребує удосконалення задля залишення принципів побудови та діяльності таких організацій, що застосовувались ще за часів партійно-командної системи і потребує удосконалення за

рахунок досвіду у цій сфері громадських організацій Європейського Союзу.

На сьогодні сформувалися різні форми захисту прав споживачів, при цьому ведучу роль серед них займає судова форма, як універсальна, історично сформована, детально регламентована нормами цивільного процесуального права, що є найбільш ефективною і цивілізованою. Говорити про ефективний захист прав споживачів можна тільки у випадку коли всім правам споживачів протистоять відповідні обов'язки виробників, виконавців, продавців, при цьому невиконання ними своїх обов'язків є порушенням прав споживачів, і, як наслідок, підставою для звернення споживачів до суду за захистом своїх порушених прав [4]. Основними сферами, яких стосувалися звернення до суду були такі: відшкодування шкоди, завданої неналежною якістю продукції; відшкодування шкоди, завданої повідомленням недостовірної або неповної інформації про продукцію; відшкодування шкоди, завданої неправомірним актом та інші.

Підсумовуючи усе вищевикладене, слід констатувати, що порівняно з тією ситуацією, що мала місце до прийняття нової редакції Закону «Про захист прав споживачів», спостерігається позитивна тенденція щодо захисту порушених прав споживачів. Складовими цього є: збільшення кількості громадських організацій, що здійснюють такий захист; поширення серед споживачів тенденції використання альтернативних способів вирішення спорів про захист порушених прав; збільшення кількості звернень до суду для захисту порушених прав, кількості задоволених позовів; наявність у споживача досконалішого механізму захисту своїх прав, що пов'язано із адаптацією законодавства України до законодавства ЄС та відповідно розширенням спектру прав споживача, що підлягають захисту у судовому порядку.

Література

1. Шабля Б.А. Права потребителей при выполнении работ (оказании услуг) и их защита: Дисс. ...канд. юрид. наук : 12.00.03/ Шабля Богдан Александрович ; Омск. гос. Ун-тет. – Омск, 1999. – 211 с.
2. Захист прав споживачів в Європейському Союзі та Україні : Аналітичний звіт станом на 2007 рік [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://www.undr.org.ua.cscn/filearea/attachments/ConsumeProtectionReport-ua.pdf>.
3. Салухіна Н.Г. Захист прав споживачів : [навч. посіб.] / Н. Г. Салухіна, О. М. Язвінська, О. І. Башкатова . – К. ; МАУП, 2007. – 382 с.

4. Зверєва О.В. Деякі аспекти судового захисту прав необмеженого кола споживачів / О.В. Зверєва // Часопис Академії адвокатури України. – №1 [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://www/ aau/edu/ua/ up/ docs/conf141207/zvereva.pdf>.

Вікторія Сергіївна Колос – студентка IV курсу Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: **Катерина Сергіївна Науменко** – заступник директора – начальник відділу навчально-методичної роботи Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук

ПРОБЛЕМИ ПОРЯДКУ РОЗКРИТТЯ БАНКАМИ ІНФОРМАЦІЇ, ЯКА МІСТИТЬ БАНКІВСЬКУ ТАЄМНИЦЮ

Актуальність і важливість теми порядку розкриття банківської таємниці складно переоцінити. Правильне застосування правових норм, що регулюють порядок такого розкриття, необхідно як для працівників банків, так і для всіх інших осіб, які мають на меті отримати доступ до зазначеної інформації.

За своїм правовим режимом банківська таємниця відноситься до таємної інформації з обмеженим доступом, розголошення якої може завдати шкоди особі, суспільству й державі.

На сьогодні порядок розкриття банками інформації, яка містить банківську таємницю, на законодавчому рівні визначається нормами Цивільного Кодексу, Законом України «Про банки і банківську діяльність», «Правилами зберігання, захисту, використання та розкриття банківської таємниці», а також іншими спеціальними законами та нормативно-правовими актами України.

Виходячи з ч. 1 ст. 60 Закону України «Про банки і банківську діяльність», банківською таємницею є інформація щодо діяльності та фінансового стану клієнта, яка стала відомою банку у процесі обслуговування клієнта та взаємовідносин з ним чи третіми особам при наданні послуг банку.

Розкриття банківської таємниці може відбуватись у двох формах:

1) адміністративній – здійснюється на вимогу компетентних осіб, зазначених у законі, безпосередньо банком і без попереднього звернення до суду;

2) судовій – здійснюється банком, але за рішенням суду.

При спробі отримання інформації, що становить банківську таємницю, у порядку окремого провадження заявник повинен враховувати кілька обставин.